

Sanjosex: la necessitat de fer música

XAVI CASTILLÓN

Per casualitat o potser influïts inconscientment per la recent repercussió mediàtica de la biografia de Salinger, dos grups catalans han deixat entreveure en els seus discos més recents la forta empremta de l'escriptor nord-americà i, especialment, de la seva obra més coneguda, *The catcher in the rye / El vigilant en el camp de sègol*, un llibre àmpliament citat en la història del rock i vinculat sovint a capítols tan sòrdids com ara l'assassinat de John Lennon. Els Amics de les Arts han pres com a punt de partida un episodi molt concret de la novel·la: la visita de Holden al Museu d'Història Natural de Nova York, on el temps sembla haver-se aturat en els seus diorames, per escriure una cançó titulada justament «Museu d'Història Natural», amb una primera frase que dona nom a tot el

JODAR, JUDITH I BURKE, AMELIA

Sota els estels

Edita: Ajuntament de Llançà
Llançà, 2014

Una nena cau de les estrelles i aterra a Llançà. Després de l'aterratge es dedica a conèixer gent del poble i transforma una pedra en un príncep que l'acompanyarà per tot arreu sense abandonar, però, la seva condició pètria. Un fet que, per descomptat, tindrà conseqüències.

treball: «Només d'entrar hi ha sempre el dinosaure».

Sanjosex, un músic que es prodiga menys que Els Amics de les Arts en les cites literàries i artístiques, també ha obert el seu últim disc, *Festival*, amb una al·lusió directa a *El vigilant* de Salinger. La cançó es titula justament «The catcher», i parla (en català, tot i el títol) d'algú que podria ser molt bé Holden Caulfield: «T'escapes de les festes, borratxo i mig plorant, et senys lluny de la resta, ets un tiu estrany», canta Carles Sanjosé. I per si quedava algun dubte sobre l'origen de tot plegat, a la natura morta fotogràfica (amb músic, gos i noia enigmàtica) que il·lustra la coberta del disc, hi apareix entre les restes d'una sobretaula animada un exemplar de *The catcher in the rye*. I al seu costat, molt més enigmàtic en aquest context, un disc de l'Orquestra Plateria.

Aquesta primera cançó de *Festival* connecta bé, per raons òbvies, amb la tercera, una apologia de la lectura titulada justament «Llegeixo». La majoria de cançons del disc comparteixen una durada relativament curta, entre els dos i els tres minuts i mig, i un to vitalista i impetuós («No hi ha mirades», «M'agraden els colors», «Per ser feliç»), que es rebaixa en cançons més tranquil·les, com «El joc», «Tastant la solitud» i «El factor X», per mostrar alguns dels principals encerts melòdics del cinquè disc del músic bisbalenc, en una dècada de trajectòria impecable. Amb la preciosa, una mica trista i gairebé atmosfèrica «El factor X», Sanjosex va tancar el concert de presentació oficial del disc, celebrat al Teatre Municipal de Girona, dins del festival Strenes, en una aposta valent i a contracorrent molt pròpia d'un cantautor que crea al marge de modes, tendències i convencionalismes. Per això no resulta estrany que el seu camí s'hagi creuat amb el de Quimi Portet, un al-

SANJOSEX Festival

Bankrobber, 2014

tre insubornable, que ha produït, gravat i mesclat les 14 cançons d'aquest *Festival* entre els estudis Music Lan d'Avinyonet de Puigventós i la seva pròpia base d'operacions, Cosmonàutica Comas.

Miquel Sospedra (baix), Pep Mula (bateria) i Xarim Aresté (guitarra) es consoliden en aquest disc com la banda ideal per a Sanjosex, amb el reforçament en directe del teclista Eduard Font: una formació que s'adapta bé a tots els matisos de la música de Sanjosex, moderna i clàssica alhora, optimista però amb les dosis exactes d'incisiva mala llet («Fem música» és una irònica reflexió sobre les penúries del seu ofici: «Us conviden a cases, si poseu les guitarres»), connectada amb el gran llegat del rock però també amb la cançó d'autor i amb la música popular d'aquí o de Mali. *Festival* s'ha publicat el 2014, però és un disc atemporal i sense data de caducitat, que no és indie ni tot el contrari, i té una força que radica en la seva honestedat. Segur que Sanjosex no fa música només pels diners o per lligar, que són objectius ben legítims, sinó també i sobretot perquè no li queda més remei. D'això en diuen necessitat vital.